

Priča o zvijezdi i šansi (psihološka pouka)

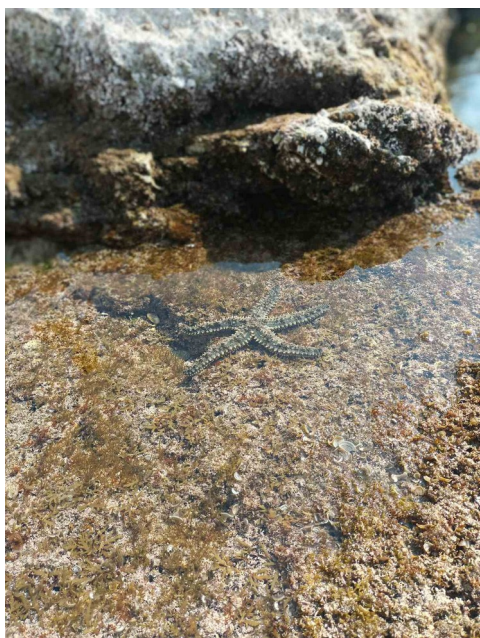
Priča započinje na jednoj lijepoj morskoj obali, romantičnoj stjenovitoj uvali s pjeskovitim morskim žalom. Noću je veliki val na tu pjeskovitu obalu izbacio mnogo, stotine morskih zvijezda. Prekrasno izgledaju. To golemo prirodno bogatstvo izloženo je pogledu.

No, zasjalo je sunce, žari i pali zvijezde i one počinju odumirati. Na toj su obali i dva čovjeka. Idu si u susret, svaki iz drugog smjera.

Prvi, hodajući prema sredini uvale gledajući taj prizor sa zvijezdama, to bogatstvo prirode koje ugiba tužan misli: koja ljepota, koja dragocjenost, kolika vrijednost, a ugibaju i nestaju. Zar nije žalosno da tolika ljepota, tolika raskoš morskih dubina propadne u jednom hipu, s jednim morskim valom. A koliko li ih još samo ima!! Zaista je nepravda što te prekrasne morske zvijezde moraju uginuti i nestati. A očito da moraju. Tužan koraca dalje o razmišlja o toj velikoj šteti. I razmišlja i tužan je.

Drugi čovjek, dolazeći sa suprotne strane hoda lagano zabrinuta pogleda. No, svako toliko sagne se i nešto baca u more. Sagiba se, baca i ide dalje.

Kad su se sreli na sredini prvi čovjek vidi da drugi u more baca morsku zvijezdu. Prišavši mu posve blizu prvi čovjek upita: a što vi to radite? Drugi odgovara: vraćam zvijezde u more da žive! Prvi na to začuđeno ponovo upita: ali čemu? Pogledajte koliko ih samo ima! Za sve i onako nema šanse!! A drugi čovjek se sagne, uzme nježno jednu zvijezdu i baci je u more kazujući: ali za ovu ima šanse!

Pouka:

Želimo li pomoći, naravno da ne možemo svima, ali ako vam se nađe na putu prilika da pomognete onome tko je pred vama - učinite sve što možete i dajte šansu svojoj zvijezdi.